

had naar de lucht gekeken, even gesnoven, toen geglimlacht, en zich, wat dreutelend, op weg begeven. Hij was de straat overgestoken en in de zon gaan loopen. Plotseling ging zijn bloed sneller kloppen, had hij zich onrustig, gejaagd gevoeld. Een zoete, zuigende weemoed was in hem ontwaakt, een verlangen zoo wijd en lokkend, als hij niet meer gekend had. . . . Lang geleden was dat.

Op school, eenmaal voor de klas, had hij het weer vergeten. Maar in de pauze, toen hij buiten op de plaats heen en weer wandelde, was, bij het zien van de glanzende, kleverige knoppen van de kastanje, weer dat wilde, trekkende verlangen in hem opgegolfd. Ineens herkende hij dit jagende, drijvende. Toen hij later weer stond les te geven, merkte hij, dat hij beefde over zijn geheele lichaam. Als een dronkenschap was het over hem gekomen. Om twaalf uur, op straat, haastte hij zich naar huis. Binnen de muren van zijn woning zou hij veilig zijn. Maar ook daar bleef het jagen, dringen, lokken in hem. Hij glipte, na het koffiedrinken naar zijn kamer, haalde uit zijn schrijftafel het portret, onder papieren verstopt, al sedert maanden. Hij bekeek met een brandende nauwkeurigheid haar gezicht. Een vreemde schrik sloeg hem om het hart. Zoo was ze niet. Zoo toch niet! Met een ontmoedigd gebaar borg hij het portret weer weg zat eenige oogenblikken roerloos achter zijn tafel. Daarna stond hij op, ging naar de gang, trok zijn jas aan, zette zijn hoed op en zei tegen Marie, inmiddels naar de straatdeur loopend: „Ik ga even een boodschap en dan naar meteen door naar school.” Zonder haar antwoord af te wachten ging hij naar buiten, sloeg de richting in van den Amstel. Aanvankelijk scheen de wijdte, het water en de lucht hem kalmer te stemmen. Maar naarmate hij verder kwam en het stiller werd, nam zijn gejaagdheid weer toe. Hij ging den Zuidelijken Wandelweg op. Het was er stil. Hij ging op een bank zitten en dacht na. Van tijd tot tijd speelde een vreemde glimlach om zijn mond. Even later haalde hij zijn portefeuille uit zijn zak, nam het portret er uit en keek er naar met teederheid, verbittering. Snel borg hij het daarna weer op, stond met een ruk op en stapte vastberaden weg. Hij zou zich door zijn bloed niet laten verleiden.

Dagen gingen over in nachten, zij vergleden weer in dagen. Hij verwierf zich langzamerhand, met een taaie volharding, rust. Hij wapende zich tegen vlagen van weemoed en verlangen. De vrouw ging hij eerst knersetandend, allengs koeler voorbij. Zij bestond voor hem niet meer, bijna niet meer. Hij richtte zijn leven weer geheel op zichzelf en zijn werk.

Op school hadden zijn collega's getracht vrienden met hem te worden ten einde meer